

**≡ Eesti
≡ Kontsert**

KURATLIKULT HIRMUS KAANON

Lepo Sumera 75

Mari-Liis Vind flööt • **Heli Ernits** oboe

Meelis Vind klarnet, bassklarnet • **Jakob Peäske** fagott

Kreete Jacob metsasarv • **Triin Ruubel-Lilleberg** viiul

Liina Sakkos vioola • **Theodor Sink** tšello

Regina Udod kontrabass • **Kadri-Ann Sumera** klaver

Hortus Musicus, kunstiline juht **Andres Mustonen**

admirals

Eesti Kontserdi hooaja peatoetaja

admirals.group

Admirals Group AS

N 08. MAI 2025 19.00 Estonia kontserdisaal

KURATLIKULT HIRMUS KAAON

Lepo Sumera 75

Mari-Liis Vind flööt • **Heli Ernits** oboe

Meelis Vind klarnet ja bassklarnet • **Jakob Peäske** fagott

Kreete Jacob metsasarv • **Triin Ruubel** viiul

Liina Sakkos vioola • **Theodor Sink** tšello

Regina Udod kontrabass • **Kadri-Ann Sumera** klaver

Hortus Musicus, kunstiline juht **Andres Mustonen**

Lepo Sumera (08.05.1950–02.06.2000)

„Klaveri hää!“ poogendatud klaveri ansamblile (1997)

„Scenario“ flöödile, bassklarnetile ja klaverile (1995)

„Sarvelugu“ metsasarvele (1977)

„Valss“ viiulile ja klaverile (1984)

„Pantomiim“ instrumentaalansamblile (1981)

V A H E A E G

„To reach yesterday“ tšellole ja klaverile (1993)

Muusika joonisfilmile „Kerjus“ (1985)

„Pala aastast 1981“ klaverile

Muusika mängufilmile „Doktor Stockmann“ (1988)

„Mäng kümnele“ („Canone terrible, alla diavola“ / „Kuratlikult hirmus kaanon“) (1995)

8. mail 2025 täitub 75 aastat helilooja Lepo Sumera sünnist. Kadri-Ann Sumera koostatud sünnipäevakava esitleb koosseise kammeransamblitest kammerorkestrini. Kõlavad Lepo Sumera nii ülituntud teosed kui ka vähe mängitud, veel avastamata aarded.

Kallis paps, palju õnne sünnipäevaks!

Kui kahju, et me ei jõudnud õieti koostööd teha. Muidugi pidin lapsest peale pidevalt sinu lugusid mängima ja ausalt öeldes oli see vahel parajalt tüütu. Ja veidi piinlik ka, sest sa ei ütelnud kunagi nende – ega minu esituse – kohta suurt midagi ning ma kahtlustasin, et sulle järsku ei meeldi, kuidas ma mängin. Ega sa polekski vahest saanud öelda, me oleks ehk tülil läinud. Ja minagi ei osanud ju õieti midagi asjalikku küsida.

Samuti oli paras tüütus su alles valmivat muusikat kuulda – seda, kuidas käiasid lõputult ühte ja sama motiivi klaveril, hiljem süntesaatoril ja lõpuks arvutis, käänates vaest käigukest kord seda- ja kord tänapäev, ikka uuesti ja uuesti, ööd ja päevad läbi, painavalt, tuimestavalt. Kõik su sümfooniad olid mulle pähe kulunud, aga rakutasandil, piksli kaupa, tervikuta.

Õieti hakkasin sinu muusikat mängima alles siis, kui enam küsida ei saanud. Mängima ja kuulama. Nüüd juba teadlikult ja tervikuna, vabatahtlikult ja avatud südame, mitte tülpinult kinnipigistatud kõrvadega. Otsisin sealt vastuseid küsimustele, mis olid jäänud sinult küsimata. Aga ma pole kindel, et neid leidsin. Leidsin vaid uued küsimused, mida ei saanud enam küsida. Küsimused, mida ma poleks varem osanudki küsida. Mitte muusika ega isegi sinu, vaid maailma enese kohta – hea ja halva, usaldava ja ähvardava, hella ja julma; korra ja kaose, aga ehk ennekõike valikuvabaduse (või ehk hoopis valikukohustuse?) ja paratamatuse lõputu vaheldumise ja kooseksisteerimise kohta. Südametunnistuse kohta. Üks suur küsimus ripub õhus üle kõigi teiste: miks me seda maailma nõnda armastame, kuigi ta on nii ebatäiuslik, nii habras, nii vigane ja nii valus? Aga järsku me ei saakski teda niimoodi armastada, kui ta oleks täiuslik? Armastame ja nutame, nutame ja naerame. Libiseme mängleva kergusega olematusest olemisse ja olemisest olematusse. Kui kergendav!

Hea, et saab sinuga ikka veel neist asjust rääkida, isegi kui sind ennast ei ole. Vahest ma ei ootakski sinult enam vastuseid, küsimused on paremad. Äkki ma ütleks hoopis ise sulle midagi. Näiteks vastuseks sellele, kui arvasid, et sul pole meloodia-annet. Kuidas võid sa küll sedasi öelda, sina, kes sa kirjutasid „Kevadise kärbsse“ valsi, mida siinkandis vist igaüks kaasa ümiseda oskab? Või kui sulle tundus, et su muusikal on vähe mõistjaid. Küsi kõigi nende tuhandete käest, kes on käinud „Macbethi“ etendust vaatamas ning sellest raputava elamuse saanud! Või kui sind pani ahastama, et sa ei saanud ka ise neid oimetuseni korratud motive peast välja ja sulle näis, et kirjutasid eluaeg ainult ühte ja sedasama lugu. Tule ja imetle, kui palju erinevaid omailmu oled suutnud mõnest süsinikuaatomist üles ehitada!

Kallis paps, palju õnne sünnipäevaks! Loodan kangesti, et oled oma kingitusega – see kontsert – rahul. Peaksid küll olema, saab siin ju naerda ja saab nutta, nagu öeldakse. Imestada saab ka. Ja usun, et ka tulevatel aegadel on samamoodi. Nagu muinasjutus – kui nad vahepeal ära surnud ei ole, kuulavad nad sinu muusikat õnnelikult edasi.

Kadri-Ann Sumera

Lepo Sumera oli karismaatiline, särav ja laia ampluaaga loovisiksus: kõrgelt hinnatud õppejõud Eesti Muusikaakadeemias (1978–2000), kus ta rajas 1995. aastal elektronmuusika stuudio ja oli selle esimene juhataja, kultuuriminister taasiseseisvunud Eesti esimeses valitsuskabinetis (1990–1992) ning Eesti Heliloojate Liidu esimees (1993–2000).

Tema kompositsiooniõpingud kulgesid Tallinna Muusikakeskkoolis Veljo Tormise juures, aastail 1968–1973 Tallinna Riiklikus Konservatooriumis prof Heino Elleri viimase õpilasena, pärast Elleri surma 1970. aastast aga Heino Jürisalu käe all. Aastail 1979–1982 täiendas ta end prof Roman Ledenjovi juhendamisel Moskva konservatooriumis.

Heliloojana tõusis ta esile 1970. aastatel oma sümfoonilise esikteosega „In memoriam“ (1972), mille noor autor lõi oma kompositsiooniõpetaja Heino Elleri mälestuseks. Sarnaselt õpetajaga kujunes Sumerast eelkõige instrumentaalhelilooja – tema loomingus on kesksel kohal kuus meisterlikku sümfooniat, lisaks muusikat pea kõigis žanrides alates klaveripaladest kuni suurvormide, lavaoopuste, filmipartituuride ja multimeediateosteni, kus on kasutatud kompositsioonitehnikaid nagu dodekafoonia, modaalsus, kollaaživõtted, minimalism ja aleatoorika, samuti elektroakustilisi võimalusi.

Lepo Sumera rikka kõlapaletiga ja lausa visuaalseid pilte esilekutsuv muusika kõnetab kuulajat väga intensiivselt. Muusikateadlase Evi Arujärve sõnul on selles vastamisi „mäng ja kannatus, *show* ja draama, maskeraad ja piiritu tundesiirus“. Seda tõendab ilmekalt ka tänasel kontserdil ettekandele tulev muusikavalik, mille seas kronoloogiliselt varaseim on Eesti noorte puhkpillimängijate konkursi kohustuslikuks palaks loodud „**Sarvelugu**“ (1977). Mitmepalgeliselt on kavas esindatud Sumera 80. aastate looming: kõlavad eesti uuema klaverimuusika hitiks nimetatud „Pala aastast 1981“ ja sama aastanumbri sees kirjutatud „**Pantomiim**“ (Vanemuise teatri pantomiimiõhtu jaoks), mis on autori sõnul „ehitatud surnukstantsitamise ideele ja üritab korduste kaudu [...] publikut saalis terroriseerida, et lõpuks saavutada täieliku vabanemise ja selginemise illusioon“. Vähem tuntud on „**Valss**“ viiulile ja klaverile (1984).

Sumera piltlik helikeel sobitus suurepäraselt filmikunstiga – esimese filmipartituuri kirjutas ta juba 1973. aastal vahetult pärast konservatooriumi lõpetamist Valeria Andersoni dokumentaalfilmile „Adamson-Eric“, millele järgnes rida mängu- ja joonisfilme (Eesti Muusika Infokeskuse andmete põhjal lõi Sumera muusika 49 filmile). 1980. aastate keskspaigaks oli ta omandanud kuulsuse kui Eesti „kõige nõutavam filmimuusika autor“,

nagu tituleeris teda 1986. aastal Eino Tamberg. Sellelt loomealalt tulevad esitamisele Sumera **muusika Rein Raamatu joonisfilmile „Kerjus“** (1985) ja **muusika Mikk Mikiveri mängu-filmile „Doktor Stockmann“** (1988).

Autori 1990. aastate helitöödest on kavas **„To reach yesterday“** (1993), mille esiettekanne toimus 1993. aastal Sydneys Georg Pederseni (tšello) ja Tanel Joametsa (klaver) poolt ning ebatavalisele kammerkoosseisule (flööt, bassklarnet ja klaver) loodud **„Scenario“**, mille tõi 1995. aasta NYYD festivalil esiettekandele HET-Trio. Uusi kõlalisi võimalusi proovib helilooja teoses **„Klaveri hääl“** poogendatud klaveri ansamblile (1997). Kontserdile paneb punkti **„Mäng kümnele“** alapealkirjaga **„Canone terrible, alla diavola“** („Kuratlikult hirmus kaanon“, 1995), mis on pühendatud ansamblile Villa Musica.

Jäägu kuulajaid sel kontserdil saatma helilooja soov: „Loodan, et kunst, sealhulgas muusika, on mitte ainult informatsioon, vaid meedium, mis seob kuulaja, see on siis inimese (me ei kirjuta ju nahkhiirtele) hinge, südant ja mõistust, ning olen üsna kindel selles, et hea muusika kätkeb palju positiivset energiat, ja jagab seda energiat kuulajatele. Ta muudab kuulajad puhtamaks, paremaks ja võib-olla jätab neile illusiooni, et elu on palju ilusam, kui tundub.“

Evelin Kõrvits

Mari-Liis Vind
Foto: Kaupo Kikkas

Mari-Liis Vind on lõpetanud Tallinna Muusikakeskkooli (2000) õpetaja Raivo Peäske ning Karlsruhe Muusikakõrgkooli (2007) prof Renate Greiss-Armini ja Mathias Allini juhendamisel. Aastail 2004–2007 õppis ta Karlsruhe lisaerialana barokkflööti Heike Nikodemuse juures ning 2014–2015 prof Karl Kaiseri flöödiklassis Frankfurdi Muusikakõrgkoolis. Ta on täiendanud end Viinis professor Barbara Gisler-Haase juhendamisel ning mitmetel meistrikursustel. Ta on mitme vabariikliku konkursi laureaat. Mari-Liis on olnud kaasaegse muusika ansambli Janus Ensemble Karlsruhe liige (2006–2008) ning osalenud erinevate orkestrite ja kammerkoosseisude töös Eestis ja Saksamaal. Lisaks orkestritööle õpetab ta Tallinna Muusika- ja Balletikoolis.

Heli Ernits

Foto: Kaupo Kikkas

Heli Ernits alustas oboeõpinguid 1999. aastal Heino Elleri nimelises Tartu Muusikakoolis, olles varem õppinud flööti. Ta on lõpetanud Karlsruhe Muusikakõrgkoolis bakalaureuseõppe (2009) prof Thomas Indermühle juhendamisel ning Eesti Muusika- ja Teatriakadeemias bakalaureuseõppe (2008, dots Olev Ainomäe), magistriõppe (2010, õp Nils Rõõmussaar, prof Matti Reimann) ja doktoriõppe (2016, prof Matti Reimann, prof Toomas Siitan). 2014. aastal täiendas ta end külalisüliõpilasena Rostocki Muusika- ja Teatrikõrgkoolis prof Gregor Wittti oboeklassis. Heli on pälvinud I preemia IV rahvusvahelisel konkursil Jürmala 2008, II preemia Eesti interpretide konkursil puhkpillidele (2008

ja 2012), ERSO preemia Eesti noorte interpretide konkurss-festivalil Con Brio (2010), mis tõi kaasa esinemise solistina ERSO ees (oktoober 2011, dirigent Daniel Raiskin, Bohuslav Martinů oboekontsert) ja laureaadi tiitli Yamaha stipendiumikonkursil (2012). Alates 2009. aastast töötab ta Eesti Riiklikus Sümfooniaorkestris. Heli tegutseb aktiivselt ka kammermuusikuna, esitab sageli eesti muusikat ja on puhkpillikvintett Estica asutajaliige.

Meelis Vind

Foto: Kaupo Kikkas

Klarnetist, džässmuusik ja helilooja **Meelis Vind** lõpetas 1983. aastal Tallinna Muusikakeskkooli Hans Suurvälja klarnetiklassis ning jätkas õpinguid Leningradi konservatooriumis Pavel Suhhanovi juhendamisel, mille järel lõpetas

Eesti Muusikaakadeemia Hannes Altrovi klarnetiklassis (1992). Meelis Vind pälvis 1987. aastal Eesti puhkpillimängijate konkursil II preemia. Kammermuusikuna on ta keskendunud eelkõige nüüdismuusika interpreteerimisele. Ta on mänginud NYJD Ensemble'is, kuulunud ansambel U: koosseisu ning toonud esiettekandele eesti uudisloomingut, sh René Eespere, Lepo Sumera ja Helena Tulve teoseid. 2015. aastal tõi ERSO Taavi Kulli juhatusel esiettekandele Meelis Vindi enda orkestriteose „Früügia maastikud“. Džässmuusikuna on Meelis Vind peamiselt iseõppija, ehkki oma õpetajaks peab ta pikaajalist koostööpartnerit ja head sõpra kitarrist Ants Laigit. Aastast 1996 on Meelis Vind kuulunud Raivo Tafenau kvintetti ning duosse Tafenau-Vind ning olnud Estonian Dream Big Bandi juures selle asutamisest saadik (1998). Samuti on Vind üles astunud erinevates koosseisudes enamiku eesti džässmuusikutega, kollektiiviga Lippajad ning ameerika hiphopi ja *beatboxi* meistri Napoleon Maddoxiga. Lisaks on Meelis Vind ise ansambleid kokku kutsunud ja neile muusikat loonud. Ta on tegelenud ka vaba improvisatsiooniga. 2014. aastal pälvis ta Danske Jazziauhinna aktiivse ja loominguulise tegevuse eest džässmuusikuna. Aastail 2004–2010 õpetas Meelis Vind klarnetit Nõmme Muusikakoolis ning 2008–2020 klarnetit ja saksofoni Georg Otsa nimelises Tallinna Muusikakoolis.

Jakob Peäske
Foto: Kaupo Kikkas

Jakob Peäske on õppinud fagotti Tallinna Muusikakeskkoolis ja EMTas prof Peeter Sarapuu juhendamisel. Ta on täiendanud end prof Volker Tessmanni juures ning õpib alates 2023. aastast Sibeliuse Akadeemias prof Jaakko Luoma klassis. Jakob Peäske on pälvinud mitmeid auhindu Balti- ja Skandinaavia maade konkurssidel. Ta võitis esikoha ja jõudis *grand prix'* vooru Eesti interpretide konkursil puhkpillidele (2018) ning sai I preemia EMTA oboe- ja fagotikonkursil (2021). Samal aastal valiti ta üle saja kandideerija hulgast 11 sekka osalema rahvusvahelisel Aeoluse puhkpillikonkursil. 2023. aastal saavutas Jakob II koha El Primer Palau konkursil ning 2024. aastal valis mainekas Ameerika artistide

agentuur Young Concert Artists ta finalistide hulka. 2023. aastal kutsuti ta Zermatti muusikafestivalile ja Campus Grafenegg festivalile Austrias. 2016. aastal valiti ta Verbier' festivali noorte muusikute orkestrisse. Aastatel 2015–2017 mängis Jakob Peäske ka Euroopa Liidu Noorte Sümfooniaorkestris. Ta on Kristjan Järvi juhitud Läänemere Filharmoonikute staažikas liige ja fagotirühma kontsertmeister. Pärast Helsingisse kolimist on Jakob tegutsenud Tapiola Sinfonietta fagotirühma abikontsertmeistrina (2023/2024 ja 2024/2025). Samuti mängib ta regulaarselt mitmetes Soome juhtivates orkestrites: Soome Raadio Sümfooniaorkester, Helsingi Linnaorkester jt. Jakob kuulub Pärnu Linnaorkestrisse ning on esinenud solistina pea kõigi Eesti tähtsamate orkestrite ees. 2016. aastal jõudis ta telesaate „Klassikatähed“ poolfinaali. 2018. aastal võitis ta fagoti abikontsertmeistri koha Eesti Riiklikus Sümfooniaorkestris, kus ta töötab ka praegu.

Kreete Jacob alustas sarveõpinguid 11-aastaselt Tartu valla muusikakoolis Priit Sonni juhendamisel ja jätkas Heino Elleri Muusikakoolis (õp Kaido Otsing) ning Eesti Muusika- ja Teatriakadeemias (prof Kalervo Kulmala). 2016. aastal omandas ta bakalaureusekraadi Frankfurdi Muusika- ja Etenduskunstide Kõrgkoolis prof Esa Tapani juhendamisel ning 2021. aastal magistrikraadi

Kreete Jacob
Foto: Erakogu

Müncheni Muusika- ja Teatrikõrgkoolis prof Johannes Hinterholzeri käe all. Ta on täiendanud end ka mitmetel meistrikursustel. 2018. aastal võitis Kreete Jacob *grand prix'* vaskpillide kategoorias koos eripreemiatega Eesti vabariiklikul interpreetide konkursil puhkpillidele. Ta on olnud Vanemuise sümfooniaorkestri (2007–2011) ja Läänemere Filharmoonikute liige (2011–2014) ning Stuttgardi Filharmoonikute praktikant (2015–2016). Aastate jooksul on ta osalenud mitmete ansamblite ja orkestrite töös nii Eestis kui ka välismaal, sh Eesti Sinfonietta, Tallinna Kammerorkester, Pärnu Linnaorkester, ERSO, Eesti Festivaliorkester, Stuttgardi Kammerorkester ja Camerata Salzburg. Solistina on üles astunud Pärnu Linnaorkestri, Narva Linna Sümfooniaorkestri ja ERSO

ees. Kreete Jacob on töötanud Vanemuise sümfooniaorkestri metsasarverühma kontsertmeistrina. Aastast 2022 on ta metsasarve õpetaja Heino Elleri Muusikakoolis ja lektor Eesti Muusika- ja Teatriakadeemias. Noori metsasarvemängijaid õpetab ta Ülenurme muusikakoolis. Aktiivse solisti ja kammermuusikuna on ta andnud arvukalt kontserte selliste lavapartneritega nagu Priit Volmer, Jaan Ots, Joonatan Jürgenson, Jaanika Rand-Sirp jpt.

Triin Ruubel
Foto: Kaupo Kikkas

Hinnatud viiulisolist ja ansamblist **Triin Ruubel** on 2015. aastast ERSO kontsertmeister ning Eesti Muusika- ja Teatriakadeemia õppejõud. Ta on lõpetanud Tallinna Muusikakeskkooli Tiiu Peäske ning Rostocki Muusika- ja Teatrikõrgkooli prof Petru Munteanu juhendamisel.

Õpingute ajal saavutas ta mitmeid konkursivõite, sh I preemia ja kaks eripreemiat Kloster Schöntali rahvusvahelisel viiuldajate konkursil. Huvist nüüdismuusika vastu asutas ta 2011. aastal Rostockis koos sõprade-õpingukaaslastega uue muusika ansambli Neophon, mis viis koostööni heliloojatega nagu Wolfgang Rihm, Peter Ruzicka ja Jörg Widmann. Triin Ruubel on esinenud solistina Eestis, Euroopas, Lõuna-Koreas ja Ameerikas orkestrite ees, nagu Eesti Festivaliorkester, Läti Riiklik Sümfooniaorkester, Sinfonietta Rīga, Bolzano ja Trento Haydni-nimeline orkester ja Rostocki Põhja-Saksa Filharmooniaorkester. Tema kammermuusikapartnerid on olnud Elisabeth Leonskaja, Vikingur Ólafsson, Matt Hunt, Olli Mustonen, Wolfgang Boettcher, Florian Donderer jt. Duos õe Kärt Ruubeliga debüteeris Triin 2018. aastal Berliini Filharmoonias sarjas „Debüt im Deutschlandfunk Kultur“. Triin Ruubel juhendab noori viiuldajaid Järvi Suveakadeemias Pärnus ning meistrikursustel mujal Euroopas. Ta kuulub Eesti Festivaliorkestri koosseisu ning on olnud Bremeni Saksa Kammerfilharmoonikute ja Prantsuse Raadio Filharmooniaorkestri külaliskontsertmeister. 2017. aastal pälvis ta Eesti Kultuurkapitali helikunsti sihtkapitali aastapreemia kui särav solist ja kontsertmeister. 2020. aastal ilmus Triinu debüütplaad ERSO ja dirigent Neeme Järviga, mis valiti BBC Music Magazine'i 2020. aasta parimate albumite hulka.

Liina Sakkos

Foto: Kaupo Kikkas

Liina Sakkos lõpetas 1995. aastal Tallinna Muusikakeskkooli, kus õppis viiulit Ivi Tiviku juures ja vioolat Maris Ufferti klassis. Violaõpingud jätkusid viimase käe all Eesti Muusikaakadeemias, mille ta lõpetas 1998. aastal bakalaureusekraadiga ja 2003. aastal magistrikraadiga prof Aleksandr Bobrovski juhendamisel. Ta on täiendanud end Mihhail Zemtsovi eratundides ning osalenud Fjodor Družinini, Wolfgang Klossi ja Máté Szűcsi meistrikursustel. Alates 1998. aastast töötab Liina Sakkos ERSO violamängijana ning alates 2004. aastast violarühma abikontsertmeistrina. Lisaks on ta nii viola rühmamängija kui ka rühma kontsertmeistrina osalenud mitmete eesti orkestrite, aga ka Haagi Residentie-orkestri ja rahvusvahelise Stuttgardi

Bachi-akadeemia noorteorkestri koosseisus. Liina Sakkos on aktiivne kammermuusik. Aastail 1998–2002 töötas ta õpetajana Tallinna Muusikakeskkoolis. Ta on Pärnu Muusikafestivali tiimi liige ja Järvi Akadeemia keelpillikursuste koordinaator. Aastast 2019 köidab pillimängu kõrval Liina Sakkose tähelepanu ka maalimine. Tema tööd on olnud väljas Rakvere Muusikakoolis, kultuurikeskuses Kaja, ERSO violamängijate kontserdil Estonia kontserdisaalis ja Harju maakonna raamatukogus Keilas.

Theodor Sink

Foto: Kaupo Kikkas

Theodor Sink on mitmekülgne interpret, kes tegutseb nii solisti, kammermuusiku kui ka orkestrandina. Ta on õppinud tšellot Tallinna Muusikakeskkoolis Laine Leichter ja Leho Karini juures, Eesti Muusika- ja Teatriakadeemias

prof Henry-David Varema klassis ning Sibeliuse Akadeemias Soomes prof Marko Ylöneni käe all. Alates hooajast 2017/18 on ta ERSO tšellorühma kontsertmeister. Theodor Sink on soleerinud ERSO, Pärnu Linnaorkestri, Sinfonietta Rīga, Tallinna Kammerorkestri, Uue Tänavä Orkestri ja Eesti Festivaliorkestri ees selliste dirigentide käe all nagu Neeme Järvi, Paavo Järvi, Kaspar Mänd, Kristiina Poska ja Juha Kangas. Kammermuusikuna on ta töötanud koos paljude tunnustatud välisinterpretidega, samuti kodumaiste muusikutega. Theodor Sink on pälvinud arvukalt laureaadi tiitleid nii kodu- kui ka välismaistel konkurssidel. Talle on omistatud Eesti Kultuurkapitali helikunsti sihtkapitali aastapreemia (2017), Eesti Interpretide Liidu aasta interpreedi tiitel (2020) ning Marje ja Kuldar Singi mälestusele pühendatud noore muusiku preemia (2021). Theodor Sink mängib Auguste Sébastien Bernardeli (Père) 1842. aastal valmistatud tšellol, mille on tema kasutusse andnud Eesti Pillifond. Tšello omanik on Aare Kaarma.

Regina Udod alustas kontrabassiõpinguid Viimsi Muusikakoolis Marek Mere juures. Ta on lõpetanud Georg Otsa nimelise Tallinna Muusikakooli Meeme Saarevälja juhendamisel ning EMTA magistrantuuri *cum laude* dotsent Kaupo Olti kontrabassiklassis (2018).

Regina Udod
Foto: Kaupo Kikkas

Ta on täiendanud end ka prof Alberto Bocini käe all Genfi Muusikakõrgkoolis ning osalenud Franco Petracchi, Alberto Bocini, Hans Sturmi, Petru Iuga, Timothy Cobbi, Thomas Martini, Iain Crawfordi jt meistrikursustel. Regina on olnud Rahvusooper Estonia orkestri liige ning mänginud Šveitsi Romaani orkestri, Šoti Kuningliku Rahvusorkestri, Islandi Sümfooniaorkestri, Helsingi Linnaorkestri, Kremerata Baltica, Eesti Festivaliorkestri, Euroopa Liidu Noorteorkestri jpt kollektiivide ridades. Alates 2013. aastast on ta ERSO kontrabassirühma abikontsertmeister ning alates 2023. aastast kontsertmeister. Ta mängib prantsuse kontrabassil, mis on valmistatud Jacquot' pillitöökojas Mirecourt'is (ca. 1880).

Kadri-Ann Sumera
Foto: Carol Liis Metsla

Kadri-Ann Sumera on mitmekülgne pianist, kes ühtviisi tegev nii solisti, kammermuusiku kui ka lauljate kontsertmeistrina ning kelle repertuaar hõlmab teoseid barokist tänapäeva muusikani. Olulisel kohal tema repertuaaris on eesti ja eriti ta isa Lepo Sumera muusika, kelle klaveriloomingu on ta plaadistanud. Koostöös Iris Oja ja teiste lauljatega on tal käsil Mart Saare laulupärandi salvestamine, seni on ilmunud kolm albumit. Samuti on Kadri-Ann virtuaalalbumina välja andnud Mart Saare klaveripalad ja klaveriprelüüdid. Kadri-Ann on esinenud nii ERSO kui ka Dresden Sinfonietta ees.

Kadri-Ann on õppinud Tallinna Muusikakeskkoolis (õpetajad Merike Bürger, Ülle Sisa, Maigi Pakri), Eesti Muusikaakadeemias

(prof Peep Lassmann) ning Kölni Muusikakõrgkoolis (prof Arbo Valdma), kust sai 2004. aastal magistridiplomi (Konzertexamen). Hooajal 2004/2005 oli ta Ensemble Moderni stipendiaat Frankfurdis.

Kadri-Ann on teinud saatejuhina koostööd Klassikaraadioga, olnud pedagoog ja kontsertmeister Tartu Heino Elleri nimelises Muusikakoolis ja 2025/2016 õppejõud Darmstadtis (Akademie für Tonkunst Darmstadt). Alates sügisest 2016 õpetab ta Georg Otsa nim Tallinna Muusikakoolis ning alates sügisest 2022 Tallinna Muusika- ja Balletikoolis. Aastaid on ta vedanud koolikontsertide projekte MTÜ Kammermuusikute tegevliikmena. Muuhulgas tegeleb ta aktiivselt süstasõiduga ning matkad on teda viinud Euroopast kaugemalegi – Malawisse Aafrikas, Gröönimaale ja Fidžile.

Aastast 2023 on Kadri-Ann Sumera Eesti Kirjanike Liidu liige. Tema sulest on ilmunud eluloolistel seikadel põhinev raamat „Seitsme aja raja taga“ ja romaan „Basiliski lapsed“.

Hortus Musicus andis oma esimese kontserdi aastal 1972. Ansambel asutati toonase Tallinna Riikliku Konservatooriumi viiuliüliõpilase Andres Mustoneni eestvedamisel ja on seega omal alal vanim katkematult

Hortus Musicus

Foto: Jaan Krivel

tänini tegutsev ansambel Ida-Euroopas ja üks väheseid nii pikaeealisi terves maailmas. Hortus Musicuse musitseerimist iseloomustab ennekõike stambivaba ja loominguiline suhtumine meist ajaliselt, ent mitte sisuliselt kaugesse muusikasse. Sattumata küll otsesesse vastuollu n-ö autentse või ajalooliselt informeeritud musitseerimislaadiga, ei ole Hortus Musicus seda kunagi pidanud eesmärgiks omaette. Seetõttu kõlavad ansambli kontserdid ja salvestised värskelt, arusaadavalt ja jõuliselt – see on tänapäeva inimeste elav muusika.

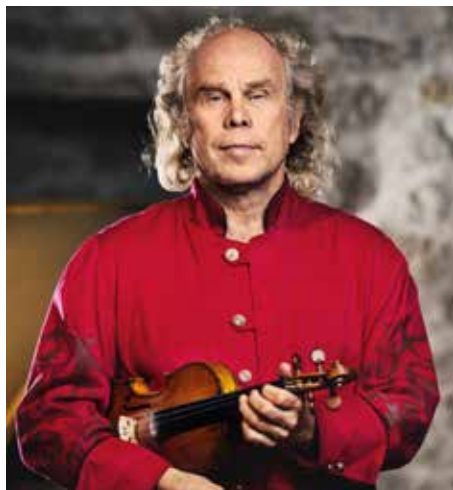
Juba üle poole sajandi on Hortus Musicus uurinud ja esitanud oma programmides Euroopa 8.–20. sajandi muusikat: gregooriuse laul, *organum*id, keskaegsed liturgilised

draamad, hümnid ja motetid, frankoflaami koolkond, itaalia *trecento*-meistrid, 16. sajandi range polüfoonia, prantsuse šansoonid, itaalia madrigalid, *frottolad* ja *villanellad*, suur hulk süite renessansiaegsetest tantsudest üle Euroopa, varajased 17.–18. sajandi sonaadid ja vaimulikud suurvormid, 20. ja 21. sajandi heliloojate (sageli spetsiaalselt Hortus Musicusele loodud) muusika.

Hortus Musicus ei piira end juba ammu ainult Euroopa varajase muusika esitamisega. Piire ületatakse ajaliselt, geograafiliselt ja žanriliselt. Peale klassikalise varajase muusika on ansambli kavades esindatud kaasaegne muusika, džäss ning eksootiliste maade traditsionaalne ja rahvamuusika.

Hortus Musicuse kunstiline juht **Andres Mustonen** on väga isikupärane dirigent ja viiuldaja, kes esinenud Eestis ja maailmalavadel kuue aastakümne jagu. Dirigendina on talle meeldinud rännata mööda muusikaajaloo kaugeid radu, ent ta esitab õhinaga muusikat ka tänapäeva heliloojatelt, kellega ta tunneb sügavat loomingulist sugulust (Gubaidulina, Penderecki, Kantšeli, Silvestrov, Knaifel, Tüür, Pärt ja Terterjan). Viiulisolistina, juhatades Hortus Musicust või kohalikke orkestreid annab Andres Mustonen kontserte üle terve maailma: naaberriikides Lätis, Soomes ja Venemaal; kaugel Brasiilias, Mehhikos ja Iisraelis ning igal pool Euroopas. Viiuldajana on Mustonen viimastel aastatel eriliselt pühendunud Johann Sebastian Bachi sooloteostele; ta on esimese eesti viiuldajana salvestanud korraga kõik tema soolosoonaadid ja partiitad ning neid maailma eri paigutsid esitanud.

Juba sügaval nõukogude ajal, 1978. aastal, alustas Mustonen rahvusvaheliste nüüdis- ja varajase muusika festivalide korraldamist, Eesti Riikliku Filharmoonia ja Eesti Kontserdi produtseeritud festival

Andres Mustonen

Foto: Jaan Krivel

toimus erinevate nimede all (Tallinna barokkmuusika festival, OpeNBaroque) aastakümneid, alates 2011. aastast MustonenFestina. Esimene Eesti-Iisraeli muusikafestival MustonenFest Tallinn – Tel Aviv toimus Eesti kultuuriministeeriumi ja Tallinna linnavalitsuse toel 2014. aastal ja kestab tänaseni.

HOOAJA
PEATOETAJA

admirals

LIVIKO

AUTOPARTNER

OLEREX

SORAINEN

SELVER
Hea mõte

/eestikontsert

/eesti_kontsert

eestikontsert.ee